

Universitätsbibliothek Paderborn

Venerabilis Patris Thomæ à Jesu ... Opera Omnia

Homini Religioso Et Apostolico Tam Qvo Ad Vitæ Activæ, Qvam
Contemplativæ functiones utilissima, Duobus Tomis Comprehensa. In
Qvibvs Singvlari Pietate, Varia Ervditione Clariori Et Breviori Stylo
Continentvr Et Explicantvr ...

Tomás <de Jesus>

Coloniæ Agrippinæ, 1684

Q. XXIX. Quomodo fiant locutiones spirituales, & quænam ex illis debeant
removeri?

urn:nbn:de:hbz:466:1-38621

DEI intellectualibus, cum ad perfectionem nobis sufficiat unio illa communibus gratia auxiliis acquisibilis, quam N.S. M. sapientius commendat, & incolat. Verum quidem est, animas contemplationi supernaturali affectas, & que jam in intimo & supernaturali unioni DEI saporem, & suavitatem suarum expertas, non posse non ad illam suspiris & desideris jugiter anhelare, in quo cuiusque anime status, & progressus perpendendus. Circa alias vero notitias, etiam veritatis nudus, pertinentes ad creaturem, causè incedendum est; nam præterquam quod ad contemplationem mysticam non conducunt, potest etiam demon illas aliquo modo fingere excitando intellectum mediisphantasmatis, & sic fallacias plurimas suggerere, ut advertit N.B.P. l.b. 2. seens. mont. Carm. cap. 26.

Q VÆST I O XXIX.

Quomodo sicut loquitiones spirituales, & quanam ex illis removenda sint?

D E istis loquitionibus diffusis agit idem B. P. i. laudabilib. 2. & cap. 28. usque ad 31. ex cuius doctrina illas dividere possimus in successivas formales, & substantiales. Successivæ sunt illæ, quas anima in oratione valde collecta ipsam format, tamquam si cum alio loqueretur circa res aut materia, quam actualiter contemplatur, sibi que ipsa proponit & respondet. Sapientia sibi persuaderet ab alio responsum accipere; quod licet multo fateretur ex Spiritu sancti assistentia, nec demon intra intellectum possit verba formare, nihilominus non sunt multum aestimanda, cum possint esse ex spiritu proprio.

Formales nuncupat eas, quæ ab alio formantur, & anime ingeruntur, sive à DEO, sive ab Angelo, sicut mediantibus sensibus exteris, aut intermit, & sapientia contingunt extra tempus orationis, immo anima nihil cogitante de eorum materia. Has etiam non debet anima magni pendere, immo positus timerere, ne forsitan à demone, & failacis obnoxia; nec exequi, quæ per illas praecipiuntur, sine prudentis Magistri consilio: nec debet in illis occupari, & se se desinere, ut pote mediis improprietatis ad unionem cum DEO, & ad contemplationem mysticam.

Substantiales, licet etiam formales sint, non tamen omnes formales sunt substantiales; dicit enim substantiales, quia licet exercantur mediis accidentibus, quales sunt species in eligibilius, atque potentiarum animis, sunt tamen magni ponderis & momenti, in quo sensu appellantur Patres & Doctores gaudium substantiale, devotionem substantiale, & amorem substantiale, quia alia gaudia, devotiones & amores excedunt. Excedit enim illa locutionis alias locutiones, tum ex eo, quod à solo DEO profertur, tum quod effectum suum illico, & efficacissime fortior est; ut si DEUS dicat animæ, esto humilis, aut esto patientis, aut ne timeas, statim hanc effectum in te ipso experieris.

Unde circa receptionem, aut refectionem illicitum sequendum est, quod docet idem B.P. loc. cit. cap. 31. his verbis: *Quantum ad haec verba seu loquitionem substantialem, non est, quod agat anima, aut ex seipso rite velit, nec concetur, sed humilium se dimitaxat. & resignata illius exhibeat, liberum*

suum assensum DEO prebendo: nec est cur eam resipiat, aut reveretur, aut in execundis suis proscribit labore, DEVIS enim ipse istu substantialibus verbis id ipsum in ea, & cum ea operatur, quod secus informatus & successivus accidit. Nec est (ut dixi) quod hinc recipere conetur; effectus quippe eorum, substantialius sit sic loquar, divinique onus referens in anima manet quem quicunq; passim recipit. universus ejus conatus minor est: nec est, quod aliquam deceptionem vereatur nam neque intellectus, neque cacolementum se esse immiscere bus rei queunt, nec malignus iste spiritus, &c.

Objectiones, que fieri potest: contra istam doctrinam, tam circa nomen substantiales, quam circa id, quod dicit B. P. non est quod agat anima, &c. quia etiam circa certitudinem easdem locutiones, quod scilicet non sit in illis deceptionis periculum timendum, &c. Ex ipsius B. P. verbis manet soluta; nam de nomine jam diximus, de operatione, seu cooptatione animæ cum DEO tam in admittendis loquitionibus, quam de earum effectibus latet se explicat. De certitudine, quam secum trahunt, constat ex doctrina D. Thom. 2.2. quest. 171. art. 5. & quest. 173. art. 4. de vera & perfecta propheta, & si aliquando cum tanta certitudine, seu evidencia in attestantibus eveniantur; ex effectibus & aliis signis faciliter innoescunt. Quia omnia bene expedit N. Nicolaus à JESU MARIA in sua Elucidatione Theolog. part. 2. cap. 5. per totum, ubi hanc doctrinam conformem esse loquitionibus (antiorum patrum, & Doctorum probat. Legendum de hac quoque materia noster plenissimus P. Michael de Fonte, in suo de triplici vita spirituali libro præclaro opere, lib. 2. cap. 18. ob: has loquitiones in corporeas seu extortores, in imaginarias, seu inferiores, in intellectuales seu spirituales distinguuntur; quæ omnes enucleatus exponit, quæ uero etiam affiguntur indicia, ex quibus discerni queat, quando ha loquitiones à divino, quando à proprio, quando à maligno spiritu proceduntur; & rotidem animadvertenda moneret ac doceret, ne in illis decipiamur.

Q VÆST I O XXX.

*Quomodo qui DEO unitur, dum eum contemplatur in caligine, totus fiat ipsius
Cui inquit S. D. neque ullius, neque suus, neque alterius?*

D. Maximus exponens verba Dionysii inquit: *Arque hoc modo ignorationi, cessationiique conjunctus, non dico per ipsius propriamentem cessationem, neque per cessationem alterius, neque se ipsum, neque quidquam aliud intelligendo, sed secundum potius mentis portionem ipsi ignoto, quod omnia exceedit, penitus nimis, &c.*

Non dissimiliter Georgius Pachymera: *Tali modo conjunctus ignorationi, & cessationi. Non dico propria mente circa ipsam cessationem, neque etiam alterius cessationem, nec se ipsum, nec quidquam aliud intelligendo (hoc enim merum otrum stupidius assermentum est) sed secundum potius mentis portionem ipsi ignoto unitus, omnis cognitionis cessationem obtinendo spiritu scilicet, convenienterque deferendo omnem notionem, qua extrinsecus assulsa, quodammodo confundit portius, magisque obest, quam profit, cum sine notione omnia novit, &c.*

Thom. à Iesu Oper. Tom. II.

XII 3

Quæ